

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos. 4 rs.
Per 6 id. 7 id.
Per un any. 12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Las suscripciones comensaran lo dia primer de cada mes, y no sen servirán cap á fora que no s' hazi rebut lo seu import ab llibransas ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de J. Asst. Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos. 6 rs.
Per 6 id. 11 id.
Per un any. 20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Se insertaran las composicions que remetin los suscriptors, subjectanse al examen de la Redacció y quedant los originals en poder d' aquesta, encara que no s' insertin.

2 quartos lo número.

L' ASE.

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

ADVERTENCIA.

Los señores suscriptores de fora de Barcelona, farán lo favor d' afluijar la mosca si volen continuar rebent lo nostre periódich. Con tal que siguin quartos, mos es indiferent la manera de remetrels, entenent que apreciem en lo que valen las llibransas y sellos de correu.

Van compresos en la precedent indirecta, tots aquells que tenen rebuts los números desde 'l primer, tant si 's varen suscriurer al temps, com si se 'ls varen remetre després en collecció.

NOTICIAS.

No sé per quina irresistible inclinació de mon instint, la ploma ha trassat la paraula que serveix de títol al present escrit. Lo cas es, que en proufeynas la habia agafat, que ja he vist pintada sobre 'l paper la tal paraula, y jo introduhit en un laberint molt mes intrincat que 'l de Creta, al pensar que respecte á ella debia escriurer.

¡Noticias! Si com á un altre Icaro podia aferrarme unas alas á l' esquena, ja hauria pegat volada segur de no parar lo menos fins á can Tunis; pero, fills meus, en un temps que no hi ha mes cera que la que crema ¡quí s' esposa á buscarne per aferrarse unas alas?

En la imposibilitat de sortir, donchs, del fangar; en que solsament una distracció m' ha pogut entrometrer, no 'm queda altre recurs que exclamar: *pecho al agua* y qui no sápigat nadar que 's posi carabassas.

Te diré aixís..... malo, malo, ja no sé que

dirte, ni quinas noticias donarte. Sería precis per ferho, coneixer ton carácter, saber si pateixes de nervis, d' esplin ó de poagre y aixó, lector estimat, es poch menos que impossible, tota vegada que no has deixat una nota de tos desitjos y qualitats físicas y morals, al inscriuret en la llista de suscriptor ó comprador de L' ASE.

Per altra part, tinch contret un compromís ab tu del moment que al agafar eix periódich has llegit: *noticias*.

¡Ola!, haurás exclamat, á veurer que corra de bó; á veurer si son gaire frescas las de aquesta semana; pero no has fet més que solivera y ja deus comensá á fastidiarte esperant mas noticias.

Jo ja sé que qui espera desespera, lo que m' esplica se veigin tans desesperats per Barcelona; y com no vull que formis part de aquet número, vaig á veurer si 't trech de l' ansietat y si jo surto del apuro. Atenció, donchs, que vá de noticia. La..... ¡Malvinatge! M' oblidaba de ferte una observació.

Com vaig tenir lo gust de dirte dias passats, corre cada bola com un pá de nou lliuras; lo que vol dir que 's deu anar ab molt cuidado á tragar bolas, perque al infelís que se n' hi ennoega una, lo deixa mes blanch que l' americana d' un americano del Clot y fent mes estemituts que un d' aquells ninots de cartró quand s' estira 'l fil que 'ls dona moviment.

La meua noticia es certa, com cert es que tú l' esperas; es bona, com bonas son las figas després del xocolate. Allá vá la noticia. Lo..... Un altre idea m' ha ocurregut en aqueix moment, que no puch passar sens fértela saber, encara que 'm sembla ja 't veig arronsant lo front y acusantme de digresiu á mes no poguer. ¡Calma Titó! com diu lo Sr. Camprodon en aquella péssa tant moral.

Al oferirme jo espontaneament á donarte una

noticia, la forsa de aqueix mateix abverbi 'm posa en lo cas d' exigir de tu una garantía. quant menos de credulitat, perque sería molt trist que després d' haberme esgargamellat un quart desseguida, me sortissis ab la pata de gall de que no 'm creus, ó de que la posas en quarrentena. Ja conech que es demanar molt lo que demano, y que á cada reflexió que 'm faig se vá embolicant mes lo fil, al cap devall del qual hi ha la noticia que desitjas; pero amich meu, lo vapor, la electricitat y las garantías son adelantos del siggle, y avuy, ¿qui no 's regeix per aqueixos adelantos?

¿Qué es l' amiatat sense una garantía? Un rellotje d' aquets que van costar los seus diners pero que no serveixen per res, dits eléctricos per mal nom, y que com si se 'n donessin vergonya de dir que son allí, se mantenen en complert retraiment en vista de la diversitat de parers que regna entre sos elevats companys los de la Catedral, Sta. María, etc. etc.

¿No estem pròxims á veurer sustituida en los diccionaris de nostra llengua, la paraula bona fé per sa *sinónima* la paraula garantía?

¿Cóm pots esperar, donchs, que ningú fassi res sense una garantía? ¿cóm pots suposar que jo 't dongui una noticia sens que hi medii igual requisit?

No obs'ant, ab la preparació que li acabo de donar, estich quasi segur de poguer dibuixar sobre 'l boix de ta credulitat, y encara que per avuy sols un esblanqueit dibuix hi quedi, tinch confiansas de que ab lo temps s' hi anirá gravant, perque no hi ha millor buril que la confirmació de la veritat. Sent aixís, vaig á donarte la noticia, permetentme abusar un xich mes de ta paciència per parlarte d' ella, es dir; per donártela á coneixer antes de dirla, per prepararte encara mes á llegirla sens que 't causi gran admiració; lo que no podrás menos de

agrair-me en un temps que la calor fa tant perillósos los cops forts y las escenas d' efecte.

Ja t' hi dit que ma notícia es bona y certa; dech anyadir solsament que 's interessant, que 's forta, que 's fresca y que..... pero ¿á que venen tantas cosas? ¿no será millor que te la digui per que pugas tu mateix jutjar de sas qualitats? Donchs, bueno, la noticia es; que per avuy no puch donarte 'n cap perque estich molt ocupat, y que un altre dia que no 'n estigui tant, ja te las donaré... *si Deu vol.*

ENRICH.

LOS RECORTS.

Ahí que sols sonreya
gosant en mos amors
y que sovint m' ajeya
demunt de llits de flors;

Ahí que al buf del aura
sonava mon llaud
y en los amors de Laura
trobava ma quietut;

Ahí que per mi estrelles
brillavan en 'l espay
esplendorosas, bellas
sens apagarse may:

Ma veu pel goig inquieta
ne duxa en mos transports:
«Benahajan pel poeta,
benahajan los recorts.»

Avuy que ja enderra
ne deixo tristes anys,
avuy que 'n ma carrera
ne topo ab desengany;

Avuy que ja n' arrugan
ma cara los dessorts
y m' ànima aixeplugan
tan sols los desconorts;

Avuy que ja 's rovellan
las cordas del llaud
y los pesars sagellan
ma trista juventut;

Ma veu pels plors desfeta
ne diu en mos transports.
«Malhajan pel poeta,
malhajan los recorts.»

Recorts de l' infantesa,
recorts del temps gentil
que ab llavis de mel besa
las flors de nostre abril;

Recorts dolços y tendres
com lo roser mes pur
que apres cambiats en cendres
los vents se 'n han de endur,

Jo os don' la ben-anada,
jo os don' l' agraïment
que en m' ànima engoixada
posareu lot corrent.

Y diu pels plors inquieta
ma veu de desconorts,
«Benhajan pel poeta,
los infantils recorts.»

Recorts de ma tristura,
recorts del desencant,
que 'n notas d' amargura
ne convertiu mos cants,

Que ne poséu marcida
l' olor de mon ramell

y ne cobriu ma vida
ab funeral mantell,

Recorts que en l' esdevindrer
negror m' hi feu mirar
sens may cap conort tindrer,
sens may mon pló exugar,

Avuy m' ànima inquieta
vos malabeix, recorts,
vosaltres pel poeta,
ne son mes que mil morts.

MARTINET

CARTAS.

Deu los guard, benemérits lectors de L' ASE. Deu los guard. ¿Vostés bons y trempats, he? Me 'n alegro, aixó fa de bon sentir, ne llinch una gran satisfacció... ¿Y jo, diuen? Jo així y així, ni massa bè ni massa malament... es dir que jo ja estaria bo y bè, pero 'm mata la calor y no la puch aguantar ni ab parpals... Aixó 's inaguantable, -la calor, se entén, -no 's pot estar enloch de calor per lo que no m' estranya ni sorpren mica, que tothom surti á orejarse, á pendrer la fresca. Jo no hi surtit ni tan sols fins á Sarrià, perque 'ls meus quartos, que son bastant calorosos, se m' han adelantat y fa algun temps que ja viatjan prenen la fresca.

Pero deixém aixó, que per vostés son *vuits y nous y cartas que no lligan*, y entrém en materia.

¿De que parlarem avuy?

Deixintmi pensá una estoneta.

Ah! ja llinch assumpto: no se si 'ls agradará, pero jo surtiré del pas y es lo que basta.

Comensém donchs.

Hi ha *cartas* y *cartas*: jo no 'ls vull parlar de las *cartas* de memorialista ni de cap de las *cartas* que s' envian per lo correu; lampoch de las *cartas* constitucionals, ni de las *cartas* geográficas, ni de las *cartas*-órdenes, ni de las *cartas* ó cartillas que passen los noys d' estudi, ni de cap de la infininitat de *cartas* que hi ha; sino de las *cartas* qu' es fan (¡vaya una surtida! totes se dehuen fer!) ó siga de *fer las cartas*.

¿Saben lo qu' es *fer las cartas*? Ho han vist may?

De segur que son molts los lectors que 'm dirian que han vist *fer las cartas* en una fábrica de idem, y altres que 'l dia que tingan ganas de veurho, farán lo que 'ls aquells, se 'n anirán á una fábrica de *cartas*: més que 'm dispensin lo modo de dirho, ni 'ls uns ni 'ls altres *saben de que se las pescan* ni han sabut may en que consisteix lo *fer las cartas*.

Altres ni haurá que sabrán molt bè á lo que 'm refereixo: per aquells no parlo, que tan sols ho faig pels que ho ignoran.

Los que no saben ahont se fan las *cartas* que vinguin ab mí, pujaré a un primer pis de una casa de un dels carrers de Barcelona, trucaré a la porta y després de oberta per un criat que hos semblará el de una casa de senyors, entrarem en un recibidó bastant ben amoblado y plé de gent. Ni ha de totes classes: allí veurém als senyors barreijats ab treballadors, las senyoras ab las pajesas y menestralas, los vells ab los joves: tots están assentats y enrahonan entre si, com enrahonan aquells qu' esperan pera matar lo rato. ¿Esperan efectivament? Si senyor. ¿Y qu' esperan? Esperan poguer entrar quant los toqui, pus hi ha pressa, á *ferse fer las cartas*.

¿Y en que consisteix aixó de *ferse fer las cartas*, me dirán vostés ja mitj cremats? Consisteix en agafar un joch de *cartas*, remenar lo dos ó tres vegadas fent piletas y després las agafa la nova *Pitomis* y llegeix en ellas la vostra sort ó la vostra desgracia, responnent á lo que se li ha preguntat.

Quin crédito pot mereixer lo que diu es fácil de compendrer tenint en compte que, per regla general aquells moderns *oráculos* son gent sense ofici ni benefici y sense mica de instrucció, pero que s' han proposat viure ab la esquena dreta á costa dels ignoscents que crehuen ab sas mentidas.

Pels que hi van, pels que 'ls crehuen, lo que di-

huen es un article de fé. Impossible 's calcular lo mal que arriuan á *fer fent las cartas*, si considerém que allí hi van pares de familia, mullers y marits jerosos, ignoscentas noyas y altres llanuts de clatell.

Mentida sembla, que 'n plé siggle XIX hi hagi gent prou crédula per creure en semblants embusterias, que no son més que un *papa dinero*, al mateix temps que la *tea de la discordia* com diria un poeta, y que hagi autoritats tan indolentas. ó descuidadas, ó condescendentes, que no sápigam ó vulgan posar un correctiu á semblants patranys.

En vista dels mals que ocasionan creyém que ja 's hora de que semblants farsas desapareguin de nostras ciutats; y si la autoritat secundés en aqueix punt los propòsits de molts y honrats pares de familia, destruint d' arrel las *guaridas* hont s' amagan aquestas fieras que, no contentas ab *robar* los diners dels infelissos, prou senzills y créduls per tenir la desgracia de creurelas, roban la pan y tranquilidad de moltas familias portanthi en cambi los disgustos, questions y desunions que son conseguints: lo santuari de la familia, la civilizació y fins la religió tindria que agrailho.

No se 'ns diga que acabá ab semblants abusos es impossible perque 'ls embaucadors tingan la suficient precaució de quo aixó no arriui als oídos, com s' acostuma á dir, de las autoritats; perque 'ls dirém que no 's així, que tothom ho sap, que tothom ho veu, y que lo que tothom sap y veu, deu saberho y veurho l' autoritat, y que sabentho y veyentho l' autoritat deuria posarhi remey.

Nosaltres redactors del mes modest dels periódichs, de L' ASE, creyém haver trobat lo remey radical pel mal de que 'ns estém queixant; qu' es doni al poble primé *instrucció*, després *instrucció* y sempre *instrucció*, y estém segurs que devant la llum que aquesta despedeixi fugiran espantats los mes baixos y vils dels embaucadors, los que fan las *cartas*.

Que 'ns dispensi 'l lector si havem tractat en sério un assumpto que 'ns haviam proposat tractar en broma: la indignació que semblants abusos nos produhexen es la que ha guiat la ploma de 'n

RICARDET.

CANTARELLAS.

No veig la teua mudansa
ni veig la teua falsia,
¿y saps perque prenda meua?
perque soch molt curt de vista.

Las il·lusions he perdut,
he perdut las esperansas,
he perdut fins lo teu cor,
tan sols no he perdut la gana.

Per si acás un dia perdo
lo teu puríssim amor
ja hay encarregat la caixa...
pero plena de turrons.

Fentme promesas d' amor
me vas di, -es tant grant t' ho juro
que tot no cabria al mon:
tu volias di en lo mundo.

Una castellana m' deya:
Mi amor es puro, ¡ba, ba!
devia sé dels de quarto
que sons bons sols per llansá.

Per perlas ricas, lo mar,
y per mar los ulls de cel,
per ulls de cel los inglesos,
y per inglesos los meus.

QUIMET.

A CAROLINA.

Nineta, encara conservas la esperança?
Encar ne son los somnis tan bonichs?
Tal volta, hermosa, recordas la bonansa
De temps antichs?

Del temps aquell conserva la memoria,
Tal volta, Carolina, grals recorts?
Escrta tal vegada aquella historia
Tens dins del cor?

Recordo encara
Nineta hermosa,
Que un jorn me deyas
Ab veu del cel:
Seré la esposa;
Mon cor te ho jura:
Si ço perjura,
Me n' dexi Deu.

Llavoras ton cor Carolina somniaba
Desitjs hermosos naixiant dins ton pit:
Llavoras si mon pit nina ploraba,
Mos plors n' erant, si, fills de los desitjs.

Rodolar cara-avall mon plor tu veyas
Cubert mon front de un nubol de tristor;
Tan sols nineta tu, tú tan sols reyas
Y amor sentias nina tú tan sols?

Llavors mirant lo cel las nits passaba,
Dormintne y suspirant pregaba á Deu;
Ma vista dalt del cel sempre clavaba:
Pus tinch ma bona mare dalt del cel.

Fresca y pura com blanca papellona,
Los jorns llavors per tu n' erant moments;
Estant, tan sols, prop meu petita estona,
Durant la nit los somnis son de mel.

Llavors petita, hermosa, enjogassada
Enveja dabas nina tú á las flors;
Enveja, que al sortir la matinada
Recordo que ab plaher miraba l' sol.

Los vents que falaguer ton front besaban
Movent y remoyent tos fins cabells,
Los aucllets bonichs que t' recordaban
De mos pobrets cantars los moviments.

Tot llavors te deixaba embadalida
Y en mitx de dols desitj ton pensament:
—Llavors ton pensament era ma vida
La vida de mon cor que era ton cel.

M.

DE LA DONA.

Sobre aquesta especie de animal (comprés en lo sentit comú de la expressió), surt á parlarne analíticament En Lluís Carreras, dedicant en las planas del diari *El Principado*, edició del mati del dia 21 del que fineix l' article que porta per títol: «La fidelidad y la infidelidad de la muger.»

Jo no sé pas si lo senyor Carreras á pesar de la seua manifesta instrucció, pot engreirse de coneixer com cal lo cor de la dona, pero, vaja, (y sens que sia per aixó criticar), crech que essent jove com es encara lo senyor Carreras, no haurá tingut, tal vegada, lo temps necessari pera enterarse y poder tractar d' un modo cert y terminant, sobre assumpto de tanta importancia com es lo de la dona.

Que lo senyor Carreras se regonegué ab poch esprít pera entrar magistralment de ple en semblant materia, ho proba ben b' élo final del primer período del seu referit article, que conté eixas paraulas: «Decir terminantemente que la muger es fiel ó infiel, nos parece ligero y jactancioso: preferimos analizar á sintetizar.» Lo que equival, á nostre humil entendre, á esborrar lo títol que porta dit article, ó lo que es lo mateix, camparantlo ab un dibuixant, á deixar una figura sense nas.

Prescindint de que hi hagi noyas que essent bonas y modestas pogan entregarse á la maledicencia y á la rebeldia paterna, sin que l' autoritat, ni la amistad puedan contenerlas», puig francament aixó per mi no fa 'l pes; diré que lo senyor Carreras no 'ns explica pas (y duplo que 'ns ho explique en los demés articles que se proposa escriure), si las causas de fidelitat ó infidelitat de la dona, se troban en lo tot de sa propia contestació, ó en parts del seu sistema vital, ó si provenen d' altres cosas. Mes en cambi, nos pinta á la dona ab sas inclinacions y tendencias, y 'ns diu que tota noya, si no es pas vista, sino pas á passetjs y á diversions, y no ou galanterias, y no es objecte d' una fina atenció, perilla que, alterantse, la crueltat y la bojeria subtillesquian la amabilitat de son caràcter. Si aixó es aixís, com mare de Deu, doncas entre tantissima tia com hi ha á qual edat se encontran, habent passat las mes, com desapercebudas, en sos abrils no se ha tingut d' engrandir ó aumentar lo número dels manicomis?

Jo vull passar per alt lo de si tal volta tolas aquestas cosas que lo senyor Carreras creu de bona fé, (almenys aixís es de suposarho), esser necessari á la dona per no esbojarrarse ni tornarse cruel, son ó no son á propòsit pera conservar-se las noyas amables y sensatas: jo no hi entench pas prou pera embolicarme en cuestiones d' eixa mena; pero si diré, y ab mi penso que ho dirán molts altres, que tant en la dona com en l' home no es cap cosa nova ni estranya que 'ls alhaguia en estrem lo mes petit elogi que se 'ls fassia. Aquesta es una de las flacas de l' humanitat, y ben segur que lo mateix senyor Carreras deura estar d' alló mes contentó, sempre que per las qualitats que l' adornan, quiscuna veu tracte de recrearli 'ls oídos.

Per lo demés, tant sols dech manifestar que jo coneixí un vell que no tenia pel de tonto, y deya respecte de la donas: *N' hi ha de tantas classes, que casi es impossible sa classificació. Totas saben lo que las hi convé; y l' home mes net de clatell que tracte u' estudiarlas, podrá arribar á coneixerlas per lo seu genit, pero may... may per lo seu geniet.*

UN FILL DEL ROQUER.

GAT ESCALDAT...

Digas, bella pastoreta:
¿has sigut may festejada?

—Sols d' un jove una vegada,
vas serne la amoroseta.

Era 'l galan gran hereu,
y jo no mes que guardiana
d' aqueix bestia de llana,
que aquí pastora com veu.

La distancia éll calculá
y tant llarga la veuria
entre los dos, que un cert dia,
d' est modo me va parlá.

«Bè conech qu' es verdader
lo llas de l' amor que 'ns lliga,
mes no vull que may se diga
que valj falta al meu deber.

Mon pare ha tingut esment
de la nostre inclinació
y com qu' está pel pinyó,
diu que no fora prudent
juntarme ab noya sens dot.»

—¿Y pensas tú lo mateix?

—¿A mi lo cor se 'm parteix...

es mon pare!...

—Ja es dit tot!

Creulo donchs y cumpirás
com á un bon fill cumpir cal,
pus jo t' perdono lo mal
que aixís fent, al cor me fas!

Y se 'n va anar y m' deixá
feta una estatua en est bosch,
de hont ne sorti al ser fosc,
plorant, tras de lo bestia!...

—¿Ja te planyo, pastoreta,
tan tendra, tal desengany,
hagué de ferte molt dany!

—¡Molt bon caballer!

—¡pobreta!

Mes desde llavors no has dat
entrada dins lo teu pit
á cap altre amor?

—¡qu' ha dit!...

Acás no l' tinch ocupat
per lo foch de la il·lusió
de l' amor que m' hi va entrá,
foch que no puch apagá
per mes que ho procuro jo?

—Ayl pastoreta amorosa,
qui poguera consolarte

y ab lo nom d' espós donarte...

—Parlim senyor d' altre cosa.

—Es que t' aymo y 'ns casarém...

—No m' diga tal disbarat.

—T' ho juro.

—¡Gat escaldat,

fins á l' aigua tébia tèm!....

UN FILL DEL ROQUER.

FU... U... U... ¡QUINA CALOR.

Sota l' arbreda frondosa
qn' en la Rambla aná elors deixa,
de nit, en sillons de reixa
la gent sa humanitat posa.
Allá s' parla en vers y en prosa,
allá hi ha dolent y bó
mes tot gent de poch pinyó;
tothom hi va per pescar,
y si 'ls deixan explicar
hi son porque fa calor.

Allá passa una senyora
(tal sembla per son vestit)
al costat de son marit
que du á bras un noy que plora.
de marxá 'l carril es hora,
y van tan precipitats
queestán suats de debó,
y arribant á l' estació
ella diu: ja estém salvats
de que 'ns mate la calor.

A Baden, Vichy y Biarritz
toca 'l dos la gent podent,
que allá hont sol aná esta gent
no hi poden aná 'ls petits.
Tothom porta richs vestits
tot son balls y suá en gran,
tothom llubeix lo millor
y després de tot aixó
demanen 'ls perque hi van;
per fugir de la calor.

Las casas d' aigües y banys
son plenas de gent xacrosa
que si no sap fé altre cosa,
al menos sap doná afanys.
Allá hi troba desengany
fins la mes prudent senyora
puig no 's fa cap mes funció
per via de diversió
que fer correr la estisora
per espantar la calor.

Jo veig com la gent se 'n va
y á pesar de ma fal·lera
no li puch aná al darrera
y tan sols m' ho puch mirar.
Y com no puch estafar
perque encara tinch vergonya
y no 'm plau gens la presó,
tant si m' agrada com no
'm tinch de gratar la ronya
y bu...u...f... quant tinch calor.

BLAY TURRIS-BURKIS.

BRAMS.

Un aficionat à la estadística imaginària, ha dividit del modo següent las ciencias y las arts, baix lo punt de vista de la gloria y dels quartos.

Ciencias que donan gloria y quartos: la jurisprudencia, la medicina y la cirugía.

Gloria, pero cap quarto: la poesia, la literatura y las ciencias exactas.

Quartos sense gloria: l'anatomia, la economía y l'aritmética.

Ni quartos ni gloria: la metafísica, la lógica y la crítica.

—Quanta desgracia es la meua! 'm deya l'altre dia un conegut; perseguit pels *inglesos* fujo d'Espanya, arribo à Londres y encara tinch la desgracia de trobar-me ab dos *inglesos*.

Abi 'm vaig anar à despedir de la xicota, pus m'havia determinat de anar à Madrid.

—Pero que hi faràs à Madrid? pera ser un *perdut*, no tens necessitat de anarten à Madrid, me digué ella.

—Es que hi vist anunciat que 'ls *bufos* necessitan deu homes als que donarán deu rals diaris y com tú saps que per *bufar* me pinto sol, pus que *bufant* apago un llam à dotze passos.

—Prou, prou, tot lo que tu vulguis; però 'ls *bufos* no 't pendrán ni de franch: tu no serveixes, porque 'ls demanan deu homes *lletjos* y tu els *guapo*.

—Vols dir? Miram bè.

—Te dich qu'ets *guapo*.

—Donchs me quedo. En quin temps hem arriuat, que fins lo ser *guapo* es una desgracia! Qui pogués ser *lletj*!

Estém pròxims à publicar per folletí una noveleta de costums, original de nostre company de redacció *Martinet*, titulada «Historia d'un petó.»

Un estudiant que escribia à un amic, després d'haver omplert cinch planas y mitja va acabar la carta ab aquestas paraulas:—Amich meu, aquesta carta es tant llarga, porque no hi tingut tems de fer-la mes curta.

L'amor es com una empolla de vi hó. Mentres tapat se manté, quant se destapa, sino 's torna agre, pert una gran part de sa forsa.

Un tarambana dels que s'ajaban de ser calaveras, estant en una reunió deya à un seu amic:

—He deixat à casa à las meuas donas y...

—Las donas! (va exclamar l'altre).

—Si, si, las meuas donas, ¿que hi ha de siugular en aixó?

—Home, lo que trobo de *singular* es lo teu plural.

UN LLADRE.

—Aquí s'ha ficat aquí,
Deya una dona espantada:
—Aquí detrás de la porta

Potsé 'l trobareu encara
Lo lladragot dels vehins,
Lo que m'ha robat tot casa,
La causa de ma ruina,
La causa de ma desgracia,
Y si 'm descuido una mica
Ni res per menjá 'm deixaba,
Aquí detrás de la porta
Pot sé 'l matarém encara

Ja venen homes y donas,
pagesos, senyors, criadas,
ab una escopeta l'un,
ab bastons, pedras y canyas;
lo sabater del devant,
un esmolet, la terraire
y fins un pobre ranxero
que tot just per allí passaba

Aquí s'ha ficat, aquí,
deixemmel, ja no m'espanta,
no s'escapará d'aquesta
ara si que no s'escapa.

—Ja veurá senyor ranxero
Fassi 'l favor de la pala
Perque li vull xafá 'l cap
Abans que 'm passi la rabia.

—Ahon est deu mel à mi
y li dono una llenyada,

—Cap à la presó 'l gran pillo,
porten una corda llarga.

—Jo ja tinch lo tirapen
que servirà à falta d'altre.

—Es que no 's tracta d'un home,
Diu la dona esparverada,

Es un *ratolí* molt droga
Que fa temps roda per casa

Y si m'ajudan senyors
Pot sé 'l matarém encara.

PEPET.

CÓSSAS.

Lo *Diari de Barcelona* copia d'un altre periódich que lo popular poeta D. Joseph Zorrilla, está escrivint una poesia que porta per epigrafe «Drama del alma.»

Si nosaltres se tinguessim per alguna cosa, aconsellariam à dit senyor que no evoqui mes fantasmas; puig bastantas ne corran per aquesta vall de gemechs, que no necessitan los acords de sa lira per anar *llampantas*, ni de sa inspiració per ferne de las seuas.

Lo, «Tren» s'ha despidit de Barcelona sense fer ni sisquera un petit xiulet. La *llibertat d'alabansa* plora que 's desespera y 'ls que esperaban sentir parlar d'ells ab lletres de motllo s'han quedat ab un pam de nas.

¡Que s'hi ha de fer!

O 'ls suscriptors diuen alguna mentida, ó 'ls empleats de correu no fan gaire bondat.

¿En que quedem, senyors de la gorra ab galó lluent?

Nous seuyors excelentíssims
los de la banda y casaca,
si escolten al pobret Ase
no deixereu cap barraca.

XARADA.

Prima, segona y tercera
sap fer tot bon general
y es primera, quarta y quinta
nom de dona un xich estrany;
es un arma quinta y quarta,
ma primera es una a,
y si tens bon dos y quinta
poch del meu tot menjarás.

ENDEVINALLA.

Guardo secrets si estich seca,
sent molla no 'n guardo cap,
y permelo que m'apretin
sense exalar un sol ay;
en lo color de ma cara
se coneix quin servey faig;
tinch un rival en barretas
y un altre que 's deix llepar;
sino endevinas qui soch
prova que no m'has vist may.

GEROGLIFICH.

RÓDANO EN KE
LO. DL KE EBRO EN I PR KE
LLOBREGAT EN KE
I TONTO.

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL
NÚMERO ANTERIOR.

Si ets gallina, créume à mi
no contestis may al gall,
si canta bé, riu ab ell:
crítical baix, si ho fa mal.

Si barreijadas ab nous
vos agradan molt las pansas,
no haben fet pas gaire cosa
al treure l'endevinalla.

GEROGLIFICH DEL NÚMERO ANTERIOR.

Tinch à dos que 'm volen bè
y 'm donan consells diversos;
jo 'ls escolto y 'm dich tot sol:
de pillo à pillo va zero.

ANUNCI.

En la impremta d'aquet periódich se fan impresions de tota classe, mes baratet que 'en qualsevol altre part. Qui no ho vulgui créurer que ho probi; ja veurá com li quedarán ganas de tornarhi.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L'ASE, à càrrech de J. Martinez
carré de Robador, núm. 29 baixos.

Barcelona.—1867.